

Cammino verso me

Drumul către mine

Viorica Marconi

**CAMMINO VERSO ME
DRUMUL CĂTRE MINE**

Poesie

BOOK
SPRINT
E D I Z I O N I

www.booksprintedizioni.it

Copyright © 2021
Viorica Marconi
Tutti i diritti riservati

Prefață

Viorica Marconi caută și pictează. Toate se petrec în inima ei. Fiecare poezie este scrisă în gând cu multă simțire, visare și dor. Poeziile acestea sunt așezate spre a se regăsi în ele multe suflete, multe persoane asemenea Vioricăi. Vă îndemn deci dragi cititoare și dragi cititori să zăboviți nu citind creațiile altui om ci lăsându-le să vă vorbească până într-acolo încât să vă dați seama că sunt muzica inimii dumneavoastră. Fiecare suflet care iubește ar fi putut alcătui aceste poezii dar pentru noi ele au fost scrise de autoare. În ele ne putem regăsi și simți. Autoarea a fost doar instrumentul prin care tu și eu am așezat aceste gânduri spre a descifra din nou cele ascunse în noi, cele pe care le-am uitat, cele pe care le regăsim ca pe cineva drag de care poate am dorit să uităm dar care nu a putut uita de noi.

Frumusețea poeziei sincere este aceea de a deveni tu însuși, cititorule, poezie. Vei vedea că după ce citești câteva pagini și închizi apoi cartea, inspirația poetică, limbajul acesta care preia din lume viață, chipuri, idei, cuvinte și le prefăce în codul poetic, devine una cu gândul tău, se lipește de el ca o adiere de aur ușor și pentru câteva clipe și tu vorbești poezie, și tu respiri poezie, și tu intri în vârtejul acesta de umanitate transformată.

Știința biblică ne învață despre Cartea Facerii, despre Geneză, că este un poem. Biblic vorbind, când Dumnezeu a creat lumea, prin Cuvântul și Suflul Său vital el a rostit poezie, el a grăit și grăind a scris cu lumină, cu praf, cu pământ, cu apă, cu nori, cu verdeață, cu atomi, cu carne, cu făpturi prima poezie și unica poezie din care își trag esența toate... natura, oamenii, poeziile, frumosul, veșnicia, viața.

Cartea aceasta de căutare poetică, drumul acesta către sine însuși, nu este altceva decât o fărâmă din acel *praf stelar* primordial pe care atât de des îl invocă autoarea. Culorile bogate, sentimentele care erup la fiecare pas, tristețea, iubirea, pierderea, regăsirea, speranța, privirea înlăuntru sunt toate nuanțe ale Creației care se regăsesc cu multă pasiune în rândurile Vioricăi Marconi.

În acest volum vei descoperi în primul rând un om, o femeie, vei descoperi frumusețea sufletului românesc, vei vedea cum semințele culturii noastre rodesc îmbinând dorul, moartea, bătrânețea, trecerea, copilăria, părinții, iubirea, icoana, credința, florile, poezii, artiștii... toate devenind haina noastră, haina inimii noastre, atât de adânc săpată în noi încât nu mai putem fi fără ea. Viorica Marconi își poartă această haină a ființei sale românești cu dor și dragoste într-o țară care a descoperit-o ca om, într-o țară care devine a ei pentru că dă la iveală complexe dimensiuni ale persoanei sale launtrice. Poeziile acestea își au rădăcina în spațiul dintre cer și pământ al Moldovei dar s-au născut, au fost descoperite în oglindirea umană a Italiei. Italia este cred eu, pentru autoare, asemenea unei oglinzi prin care primește curajul de a fi, de a se vedea, de a afla acea știință a existenței care îți permite binele și răul, care te lasă să conviețuiești cu angoasele tale, cu rănilor pe care le porți. Oglinda acestor poezii devine așa cum sugerează autoarea în poezia *Oglinzi* un alter ego, carne din carnea trupului ei, eliberare de cenzura care te orbește. Reflexul acestor poezii este mai mult decât un cadru al privirii, este ființa care se atinge, este deschiderea prin care viața izbucnește înlăuntru. "Suntem oglinzi ce ne îndreptăm una către cealaltă./Suntem fragile și/aproape mereu,/ne spargem în bucăți/amestecându-ne în țărână./Strângem fiecare bucățică/pentru a o lipi, neștiind care/a cui este./Până unde sunt eu/și de unde începi tu?" (Oglinzi)

Oglinzi, așa aș denumi volumul acesta. Oglinzi în care tu cititorule, tu cititoareo să te întâlnești cu tine însăși, cu gândurile pe care poate nu știai că le ai, cu

țara ta, cu ai tăi dragi, cu lacrimile tale, cu pierderile tale, cu speranța ta, cu Dumnezeu.

Dumnezeu este pentru Viorica Marconi un prieten de căutare. Și El și ea caută, nu sunt așezați, nu pot fi cuprinși în schemele prestabilite ale lumii, surprind și se surprind unul pe altul, într-o poveste de dragoste prietenească, de dor, într-o vorbire despre lume și viață, în care deși actori, par spectatori. Dumnezeu este pentru autoarea Cel ce Este cu adevărat, Cel ce se cunoaște, Cel ce se trăiește cu toată fragilitatea ce vine din iubire și creație, din libertate și viață. Dumnezeu se ascunde de cei ce vor să îl încătușeze și, alături de cei care îl caută, El se descătușează în spațiul interior al rugii, al visului, al realității profunde, al unei revelații atât de legate de uman. “Înăuntrul meu este o cușcă unde Dumnezeu/urle pentru libertatea Lui./Eu o caut pe pământ,/în apă, în cer și în biserici./Mă rog și ascult/de apostolii Lui./Când țipătul Tău/va întâlni lacrimile mele/vom găsi împreună cheia./Atunci voi zbura cu/aripile Luminii din Tine” (Cheia). Te-am căutat [...] dar nu Te-am găsit./Obosită, însetată, dezamăgită, dezorientată,/m-am așezat la prima umbră întâlnită:/umbra crucii./Găsind scările ce coborau în mine/am intrat [...] /Lipind cioburile și spălând noroiul,/Tu mi-ai pregătit Cina:/O farfurie și un pocal m-au îndemnat/să mă așez./“După toată truda Tu nu esti flămând?”/“Eu sunt pe farfuria pregătită pentru tine.” (Te-am căutat)

O carte de poezii este, parafrazând autoarea, o rupere a ramei pentru a lăsa liber spiritul interior, pentru a-l dărui sau a-i da cale de a ajunge la ceilalți. O carte de poezii este împărtășire din celălalt și din tine, este citire a Cuvântului, este un cuvânt, înainte de a ajunge la tine însuși cel care citești.

Pr. Dr. *Ionuț Blidar*
Membru de Onoare al Academiei
Pontificale Internaționale Mariane

Prefazione

Viorica Marconi cerca e dipinge. Tutto accade dentro il suo cuore. Ogni poesia è scritta nel suo pensiero con molto sentimento, sogno e desiderio. Queste poesie sono scritte in modo tale che molte anime possano ritrovarsi in esse, molte persone simili a Viorica. Vi consiglio quindi care lettrici e cari lettori a soffermarvi, non leggendo le creazioni di un uomo, bensì lasciandole parlarvi fino a rendervi conto che sono la musica del vostro cuore. Ogni animo, che ama, avrebbe potuto scrivere queste poesie, ma per noi loro sono state scritte dall'autrice. In loro ci possiamo ritrovare e sentire. L'autrice è stata solamente uno strumento attraverso il quale, sia tu che io, abbiamo posto questi pensieri per decifrare nuovamente quello che si nasconde dentro di noi, quello che abbiamo dimenticato, quello che abbiamo ritrovato come se fosse un nostro caro che forse abbiamo desiderato di dimenticare ma lui non si è dimenticato di noi.

La bellezza della poesia sincera è quella di permettere al lettore stesso di diventare poesia. Osserverai che dopo aver letto alcune pagine e dopo aver chiuso il libro, l'ispirazione poetica, questo linguaggio che preleva dal mondo vita, corpi, idee e parole e le trasforma nel codice poetico, diventa uno col tuo pensiero, si attacca ad esso come una leggera brezza dorata e per qualche istante anche tu parli poesia, anche tu respiri poesia, anche tu entri in questo vortice di umanità trasformata.

La scienza biblica ci insegna a proposito del Libro della Creazione, della Genesi, che è un poema. Biblicamente parlando, quando Dio creò il mondo,

attraverso la Parola e il Suo Alito, lui ha parlato poesia, lui ha discusso e discorrendo ha scritto con la luce, con la polvere, con l'acqua, con le nuvole, con la flora, con gli atomi, con la carne, con i fatti la prima e unica poesia dalla quale tutto trae l'essenza... la natura, gli uomini, le poesie, la bellezza, l'eternità, la vita.

Questo libro di ricerca poetica, questo cammino verso se stessi, non è nient'altro che una briciola di quella *polvere stellare* primordiale che spesso l'autrice invoca. I colori ricchi, i sentimenti che scoppiano ad ogni passo, la tristezza, l'amore, la perdita, il ritrovamento, la speranza, l'introspezione sono tutte sfumature della Creazione che si ritrovano con molta passione nelle righe di Viorica Marconi.

In questo volume scoprirai innanzitutto un essere umano, una donna, scoprirai la bellezza dell'animo rumeno, vedrai come i semi della nostra cultura fruttano mettendo assieme la nostalgia, la morte, la vecchiaia, il passato, l'infanzia, i genitori, l'amore, l'icona, il credo, i fiori, i poeti, gli artisti... tutto diventando il nostro abito, l'abito del nostro cuore, scavato così profondamente dentro di noi che non possiamo essere senza di esso. Viorica Marconi indossa quest'abito del suo essere rumeno con nostalgia e amore in un paese che ha scoperto come persona, in un paese che diventa suo perché svela la dimensione complessa della persona stessa. Queste poesie hanno la loro radice nello spazio che si trova tra il cielo e la terra della Moldavia ma sono nate, sono state scoperte nel riflesso umano dell'Italia. Penso che l'Italia, per l'autrice, sia simile ad uno specchio attraverso il quale riceve il coraggio di essere, di vedere, di scoprire quella scienza dell'esistenza che ti permette sia il bene che il male, che ti lascia convivere con le tue angosce, con le ferite che porti. Lo specchio di queste poesie diventa così come suggerisce l'autrice nella sua poesia *Specchi* un alter ego, carne dalla carne del suo corpo, liberazione dalla censura che ti acceca. Il riflesso di queste poesie è più di un quadro visivo, è l'essere che si tocca, è l'apertura attraverso la quale la vita erutta.

“Siamo specchi che vanno uno verso l’altro./Siamo fragili e quasi sempre/ci rompiamo in pezzi,/mescolandoci alla terra./Raccogliamo ogni pezzo/per incollarlo senza sapere/di chi sia./Fin dove sono io/e dove inizi tu?” (Specchi)

Specchi, così intitolerei questo volume. Specchi in cui tu lettore, tu lettrice, ti incontri con te stesso, con i pensieri che forse non pensavi di avere, con il tuo paese, con i tuoi cari, con le tue lacrime, con le tue perdite, con la tua speranza, con Dio.

Dio per Viorica Marconi è un amico da cercare. Sia Lui che lei cercano, non sono seduti, non possono essere posti negli schemi prestabiliti dal mondo, sorprendono e si sorprendono a vicenda in una storia d’amichevole amore, di nostalgia, in un discorso sul mondo e sulla vita, in cui seppur attori, sembrano spettatori. Dio è per l’autrice Colui che È veramente, Colui che si conosce, Colui che si vive con tutta la fragilità che deriva dall’amore e dalla creazione, dalla libertà e dalla vita. Dio si nasconde da chi lo vuole incatenare, e vicino a chi lo cerca, lui scioglie le catene nello spazio interiore della preghiera, del sogno, della realtà profonda, di una rivelazione così legata all’umano. “Dentro di me c’è una/gabbia dove Dio urla per/la Sua libertà./Io la sto cercando/sulla terra, nell’acqua,/nel cielo e nelle chiese./Prego e ascolto/i Suoi discepoli./Quando il Tuo grido/incontrerò le mie lacrime/troveremo insieme la chiave./Allora volerò con le ali della Tua luce.” (La chiave). “Ti ho cercato [...] ma non ti ho trovato./Stanca e assetata, delusa e spaesata,/mi sono seduta sotto a prima ombra che/ho trovato: l’ombra della croce./Trovando le scale che scendevano dentro/di me, sono entrata [...]/Incollando i pezzi e lavando il fango,/Tu mi hai preparato la Cena:/Un piatto e un calice mi hanno/convinta a sedermi./“Dopo tutta questa fatica Tu non sei affamato?”/“Io sono sul piatto preparato per te.” (Ti ho cercato).

Un libro di poesie è, parafrasando l’autrice, una rottura della cornice per lasciare libero lo spirito

interiore, per donarlo o per dargli una via per raggiungere gli altri... Un libro di poesie è comunione tra l'altro e te stesso, è lettura della Parola, è una parola, prima che raggiunga te che leggi.

Prete Dottore in Sacra Teologia *Ionuț Blidar*
Socio onorifico
della Pontificia Academia Mariana Internationalis

Cine sunt

Eu sunt un bob de grâu încolțit
din strămoșii mei.
Sunt frunza rămasă încă agățată
de copacul vieții.
Sunt vântul ce poartă cuvinte
din țara mea către locul unde trăiesc.
Sunt valul ce îmbrățișează
stânca de la malul mării.
Sunt steaua ce mângâie
vârful de munte înghețat.
Sunt piatra din albia râului.
Sunt muzica inimii ce face
să danseze planetele Universului.
Sunt eu, praful de stele
strâns de Univers într-un
bob de grâu.